

Załącznik nr 19

do PLANU PRACY OPIEKUŃCZO-WYCHOWAWCZEJ I EDUKACYJNEJ - realizacja standardów opieki sprawowanej nad dziećmi w wieku do lat 3

Zadania personelu wspierające współpracę i komunikację dzieci w grupie

Efektywne wspieranie współpracy i komunikacji między dziećmi w KLUBIE DZIECIĘCYM wymaga od personelu podejmowania świadomych działań wychowawczych i organizacyjnych. Poniższa tabela zawiera szczegółowe zadania opiekunów, które umożliwiają rozwój kompetencji społecznych u dzieci, budowanie relacji rówieśniczych oraz nabywanie umiejętności komunikacji werbalnej i niewerbalnej. Wskazane działania bazują na podejściu pedagogiki relacji, wspierają rozwój emocjonalny i sprzyjają atmosferze współpracy w grupie.

Zadanie personelu	Opis i uzasadnienie pedagogiczne
Inicjowanie i moderowanie zabaw zespołowych	Organizowanie zabaw wymagających współpracy, np. ciągnięcie chusty animacyjnej, układanie wspólnego toru przeszkód, wspólne budowanie. Zabawy kooperacyjne uczą komunikacji, negocjacji i wspólnego rozwiązywania problemów.
Tworzenie sytuacji społecznych wymagających komunikacji	Proponowanie aktywności, które wymagają wymiany informacji między dziećmi – np. wspólne gotowanie w kącie kuchennym, układanie obrazków w parach. Zadania tego typu sprzyjają rozwojowi mowy i uczą czekania na swoją kolej.
Wspieranie inicjatyw dzieci do wspólnej zabawy	Zachęcanie do zapraszania innych dzieci do aktywności („Możesz zapytać Olę, czy chce zbudować wieżę z tobą?”). Docenianie każdej próby nawiązania relacji. Wzmacnia to samodzielność społeczną i gotowość do współdziałania.
Modelowanie języka komunikacji i współpracy	Demonstrowanie komunikatów typu „Proszę, dziękuję, poczekaj”, „Zróbmy to razem”. Używanie języka zachęcającego i empatycznego. Dzieci uczą się przez obserwację dorosłych – modelowanie wzorców językowych wspiera ich internalizację.
Rozwiązywanie konfliktów poprzez mediację	Wspieranie dzieci w wyrażaniu swoich potrzeb i emocji bez agresji. Podpowiadanie rozwiązań („Możecie bawić się na zmianę”) i tłumaczenie uczuć. Pomaga to dzieciom uczyć się strategii rozwiązywania konfliktów w sposób konstruktywny.

Tworzenie przestrzeni sprzyjającej współdziałaniu	Organizacja kącików zabaw i miejsc do pracy w małych grupach. Ograniczenie liczby zabawek jednoosobowych. Przestrzeń wpływa na jakość interakcji – wspólna dostępność zasobów sprzyja kontaktom i negocjacjom.
Zachęcanie do komunikowania emocji i potrzeb	Pomoc dzieciom w wyrażaniu swoich uczuć słowami („Jestem smutny, bo...”), np. poprzez plansze emocji lub zabawy w role. Rozwój komunikacji emocjonalnej wpływa na empatię i zdolność budowania relacji z innymi.
Utrwalanie pozytywnych wzorców współpracy	Chwalenie i nagłaśnianie pozytywnych zachowań społecznych („Widziałam, jak pomogłeś Kubie – to było bardzo miłe”). Utrwalanie pozytywnych wzorców wspiera powtarzalność i normy społeczne w grupie.
Uwzględnianie różnic temperamentalnych	Dobieranie zadań i partnerów do aktywności z uwzględnieniem indywidualnych potrzeb dzieci introwertycznych i ekstrawertycznych. Personalizacja wsparcia zwiększa szansę na zaangażowanie każdego dziecka w komunikację i współpracę.